

ŠTEFAN HORÁK

SPARTAKIÁDNÍ VRAH

xyz

Spartakiádní vrah

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Štefan Horák

Spartakiádní vrah – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ŠTEFAN HORÁK

**SPARTAKIÁDNÍ
VRAH**

xyz

Úvodem

Na jaře 1985 došlo v hlavním městě Československa, v Praze, ke spáchání několika trestných činů, jejichž společným jmenovatelem byla brutalita a absence jakéhokoliv soucitu s obětí. V době řádění Jiřího Straky si nebyla žádná žena jistá, že se v pořádku vrátí domů. Pachatele se díky obrovskému nasazení tehdejší Veřejné bezpečnosti podařilo vypátrat, zadržet, obvinít a postavit před soud k potrestání. Velkým překvapením byl nízký věk zločince. Jednalo se o chlapce, kterému v době zadržení bylo šestnáct let. Podle platné legislativy jej nebylo možné potrestat jinak než trestem odnětí svobody na deset let. Zákon jasně stanovil, že *„v případě, že mladistvý spáchal trestný čin, za který tento zákon ve zvláštní části dovoluje uložení trestu smrti, a že stupeň nebezpečnosti takového trestného činu pro společnost vzhledem k zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvlášť zavrženíhodné pohnutce nebo k zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku je mimořádně vysoký, může mu soud uložit trest odnětí svobody na pět až deset let“*.

Skutečnost, že v červnu 1985 se měla v Praze konat spartakiáda, a proto se zde předpokládal velký výskyt mladých dívek a žen, nedala příslušníkům bezpečnostních sborů spát. O výši rizika, které by hrozilo v případě, že by Jiří Straka nebyl dopaden, se lze jen domnívat. Sám se k tomu vyjádřil tak, že pokud by nebyl zadržen, je možné, že by takto zavraždil dalších deset nebo dvacet žen.

Straka, spartakiádní vrah

Straka obecná je krkavcovitý pěvec velikosti hrdličky s výrazným černobílým zbarvením a dlouhým stupňovitým ocasem. Má poměrně krátká a široká křídla a její let je ve srovnání s jinými krkavcovitými těžkopádný.

Jiří je nejčastější české mužské jméno.

Spartakiáda byla hromadné cvičení v Československu. V roce 1953 se opět zrodila myšlenka cvičení velkého množství lidí jako náhrady dřívějších všesokolských sletů a podobných kolektivních aktivit. Spartakiáda měla překonat vše, co do té doby takové cvičení představovalo. Měla prezentovat semknutost a oddanost obyvatelstva a též velkou radost, kterou budování socialismu lidem přinášelo. Název vzešel ze jména Spartakus – ten byl znám jako vůdce povstání otroků ve starém Římě – a měl evokovat boj proti vykořisťování.

Konviktská¹

¹ Sídlo tehdejší kriminální služby Věřejné bezpečnosti.

„Von to nebyl zlej kluk, jen se občas pomočoval a jednou nám rozstříhal záclony, ale ne nějak ze vzteku. A předtím nám nožem proděravěl novej gauč, vlastně ani nevím proč.“

Kancelář je strohá, stůl, psací stroj, dva chlapi z kriminálky². Na židli před nimi sedí čtyřicátník, urostlý chlap, třese se a neví, co se to vlastně stalo. Co ten jeho kluk provedl?

Oba příslušníci se představili, ale jména zapomněl.

„Pánové, soudruzi, já tomu nemůžu uvěřit, on přece, tohle nemohl, nemohl udělat,“ souká ze sebe a je na něm vidět, že nelze, že chce věřit, že se nic nestalo. Z okna jej osvítil záblesk slunce a on zavře oči. Jeden z mužů za stolem otevře okno a zapálí si cigaretu. Na stole leží papíry. Usnesení o zahájení trestního stíhání.

Do toho mu v hlavě hučí příšerný vysoký tón, který nechce přestat a nejde se ho zbavit. Začalo to, když se dozvěděl, co se stalo, a čím víc toho věděl, tím víc se mu to děsivé pískání rozléhalo hlavou. Jak v nějakém pitomém hororu. Teď ten otravný zvuk přehluší jen hlasy dvou příslušníků. K čertu se všim.

„Kouříte?“ zeptá se jeden z nich a ukáže na popelník. Má silné dioptrické brýle s tlustými černými obroučkami.

„Ovšem,“ přitaká a třesoucí se rukou si zapálí cigaretu. Chvilí kouří a poslouchá, co se vlastně všechno stalo. V hlavě mu pořád píská.

² V 80. letech kriminální služba, která se zabývala odhalováním závažné trestné činnosti. Dříve byla od složky vyšetřování oddělena.

„Já vím, mluví se o tom, taková hrůza.“

Vzpomene si na řeči, kterých bylo plné město. V novinách toho bylo málo, ale hodně se o tom mluvilo.

Oba muži v civilu se na něj dívají a pak začnou s výsledkem.

„Jelikož jste v pozici svědka v trestním řízení, vaší povinností je uvést pravdu a všechny důležité okolnosti mající vztah k trestnímu řízení. Pokud uvedete nepravdu, dopustíte se trestného činu křivé výpovědi dle paragrafu 175 trestního zákona. Rovněž vás musím poučit, že máte právo odmítnout výpověď, jelikož se jedná o trestní řízení vůči vašemu synovi.“

Venku byl pěkný květnový den, nehodil se k tématu. Přijeli pro něj kolem druhé hodiny a řekli mu, že jeho kluk je teď na výsledku a přiznal se k několika vraždám. Zatočil se s ním celý svět.

Do Konviktské ho přivezli bůhví kdy. Manželka, příslušníci, chodba a lavice. Všechno se mu spojilo v jeden hrůzný obraz.

Popelník se plnil nedopalky a okno je dávno otevřené, aby se větralo.

Muž mluví o sobě, kde se narodil, kdo byli jeho rodiče a kde se vyučil. Odjakživa pracuje jako dělník, působil dokonce i v zahraničí na opravě ambasad. Nervózně kouří. V hlavě se mu honí: zatracený kluk, zatracené děcko.

„On byl normální, řekl bych,“ říká těm dvěma chlapům s unavenými očima. Oba si ho prohlíží a ví, že on za nic nemůže. Jenže jeho syn je vrah.

„Mluvte jen o tom, na co se ptáme,“ řekne muž s brýlemi a druhý se nachystá u psacího stroje.

Ani neví, jak dlouho tam je. Hlavou se mu honí strach a hrůza. Hrůza, kterou sám nechápe. Proč zrovna oni? Proč? Co ti pozůstalí obětí, co sousedé, co zbytek rodiny?

Vždyť se už zdálo, že se zklidnil, že dostává rozum a že je vyrovnanej. A co ten prsten, kterej dal manželce? Jak řekl, že ho našel na plovárně v Podolí? Co když patřil nějaký zabitý?

„Jak jsem již uvedl, žádné změny v Jirkově chování jsem v poslední době nepozoroval. Naopak se mi zdál být rozumnější, dalo by se říci, že jeho chování doma se zlepšilo. Cítím se již hodně unavený, mám vysoký krevní tlak a není mi dobře.“

Takhle to úplně neřekl, spisovně nemluvil nikdy. Ale to je teď jedno. Výslech skončil, pustí ho na chodbu. Tam na něj čeká manželka. Pár kroků a jako by se nemohl nadechnout. Jako by se mu z toho všeho zatočila hlava. Jako by to všechno byl jen zlý sen. Jako by se celá tíha zla posadila do jeho hlavy a snažila se mu mačkat mozek. Sedne si a snaží se nadechnout. Pomalu to jde. I když kluka trestal, vše mu prominul a teď už nejde nic vzít zpět. Smrt zpět vzít nejde. To je konečná.

„Je ti dobře?“ zeptá se ho.

On kývne, že ano.

„Chápeš to?“

Jen kroutí hlavou. „Nechápu, on není normální,“ polkne na sucho.

S manželkou jdou mlčky k zastávce tramvaje. Venku je klid. Noční Praha je toho večera bez lidí.

„Já myslela, že už mi daj pokoj, ale ještě se vrátili zeptat se na ten prsten, co přines. Tys jim o tom řekl?“

„A co jsem měl dělat, dyť nám to doma celý zpřeházeli, musel jsem se dívat, jak mi prohlížejí byt. Celej panelák na to koukal.“

Dítě vrah.

„Dyť je to takovej hezkej kluk,“ prolomí mlčení manželka.

„Co z toho?“ odpoví jí.

Kam se podívá, tam na něj padá tíha života těžká jako olovo. Když si uvědomí, že ty mrtvé holky měly rodiny, sevře ho úzkost. K čertu se všim. Cigaretu zahodí do vody a jdou na tramvaj.

„Přesto jsem se opakovaně této trestné činnosti dopustil, protože jsem se nedokázal ovládnout, když jsem uviděl před sebou osamělou ženu a cítil jsem příležitost s touto souložit za okolností, za kterých jsem to vždy dělal. Touha využít takové příležitosti byla vždy silnější než strach, který jsem měl, a i z tohoto důvodu mám obavy, nebo jsem měl obavy, že bych neskončil třetí vraždou, ale v této trestné činnosti bych pokračoval dál.“

„Víte, já neměl peníze, tak jsem si je šel udělat. Prostě jsem sledoval ňáskou holku a jak měla kabelku, nebo tak něco, tak jsem ji bouchl dlažební kostkou do hlavy a bylo,“ přiblíble jsem se usmíval. Proč to neříct, dyť to tak bylo. A už jsem to řekl do výslechu i v autě, jak mě vezli ze Stochova, všechno jsem řekl. Určitě je to muselo ohromit – já, tak mladej, a tohle jsem dokázal.

Muž v bílém plášti píše na stroji: *Z psychologického hlediska jde u obviněného mladistvého Jiřího Straky o poruchu osobnosti ve smyslu psychopatie³ a výrazně deviantní sexuální interakce⁴. Tato zjištěná poruchovost prakticky výrazně neovlivnila jeho schopnost ovládat své jednání...*

³ Porucha osobnosti spočívající v nedostatku emocí, empatie a zábran, v neschopnosti rozlišovat mezi správným a špatným a v impulzivité a ignoraci sociálních norem.

⁴ Sexuální chování lišící se od průměru, které může způsobovat utrpení nebo je v rozporu se zákony a etickými normami. Jedná se např. o sadismus, nekrofilii apod.